

PRÍBEH MÁGIE

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERU KRAJINA PRÍBEHOV

Príbeh mágie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer

Príbeh mágie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

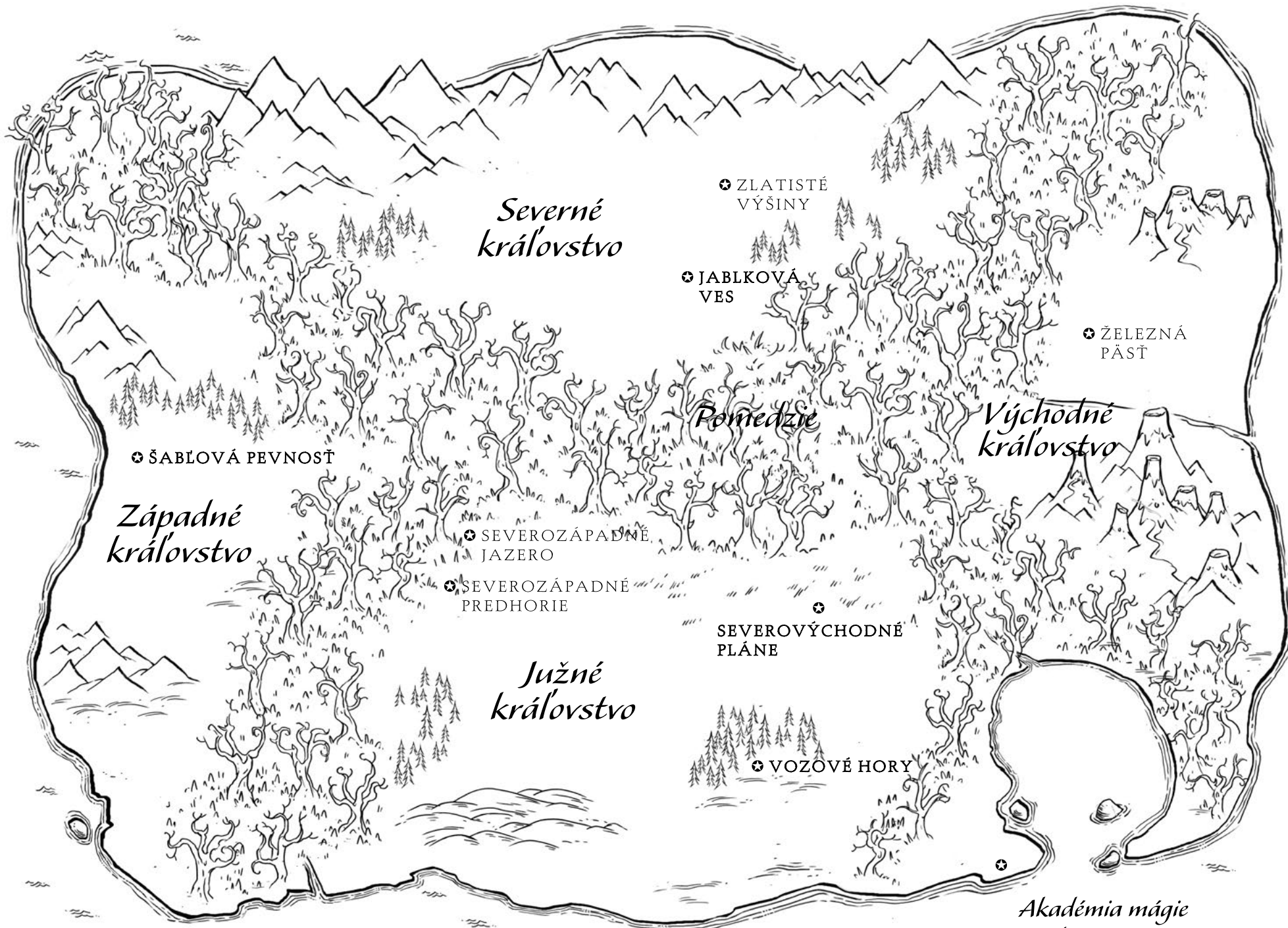
PRÍBEH MÁGIE

PRÍBEH MÁGIE

Napísal Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

*Venované všetkým statočným ľuďom,
ktorí našli odvahu byť sami sebou v dobe,
ktorá ich zaznávala.
Vďaka vám to dokážem aj ja.*

Severné
kráľovstvo

✦ ZLATISTÉ
VÝŠINY

✦ JABLKOVÁ
VES

✦ ŽELEZNÁ
PÄŤ

✦ ŠABLOVÁ PEVNOSŤ

Západné
kráľovstvo

Pomedzie

Východné
kráľovstvo

✦ SEVEROZÁPADNÉ
JAZERO

✦ SEVEROZÁPADNÉ
PREDHORIE

✦ SEVEROVÝCHODNÉ
PLÁNE

Južné
kráľovstvo

✦ VOZOVÉ HORY

Akadémia mágie
madam Počasitej

PROLÓG

NEČAKANÁ AUDIENCIA

Mágia bola vo všetkých štyroch kráľovstvách zakázaná – a to je ešte slabý výraz. Z právneho hľadiska bola mágia ten najhorší zločin, akého sa človek mohol dopustiť, a z hľadiska spoločenského sa na nič iné nehladelo s takým opovrhnutím. Vo väčšine oblastí bolo akékoľvek *spojenie* s usvedčenou čarodejnicou alebo čarodejníkom trestané smrťou.

V Severnom kráľovstve previnilcov a ich rodiny súdili a vzápätí upaľovali na hraniciach. Vo Východnom kráľovstve stačilo len málo dôkazov na to, aby obvinení aj so svojimi blízkymi odvisli na šibenicí. No a v Západnom kráľovstve každého, kto bol podozrivý z čarovania, bez akéhokoľvek súdu utopili.

Tresty málokedy brali do rúk oficiálni vykonávatelia zákona či kráľovskí úradníci. Spravodlivosti sa väčšinou chopil dav rozzúrených

občanov. Panovníci neboli z tejto brutálnej zábavy nadšení, ale v podstate ju tolerovali. V skutočnosti im celkom vyhovovalo, že si plebs vylieva zlosť aj na niečom inom ako na ich vláde. Inými slovami, monarchovia toto ľudové rozptýlenie v podstate vítali a v časoch politických nepokojov ho dokonca podporovali.

„Ten alebo tá, kto si zvolí cestu mágie, zvolí si cestu odsúdenia,“ vyhlásil kráľ Bohumil zo Severného kráľovstva. Pritom jeho nedbalosť mala za následok, že v krajine zúrili najhorší hladomor v celej jej histórii.

„Ľuďom s takým ohavným hodnotovým rebríčkikom jednoducho nemôžeme prejavovať nijaký súcit,“ rozhlasovala kráľovná Endustria z Východného kráľovstva a okamžite zvýšila dane, aby bolo z čoho financovať stavbu nového letného paláca.

„Mágia je urážkou Boha a prírody a nebezpečne ohrozuje všeobecne uznávanú morálku,“ prispel svojím názorom aj kráľ Vojnoslav zo západu. Týmto tvrdením našťastie odviezol pozornosť poddaných od rečí o svojich ôsmich nemanželských deťoch, ktoré splodil s ôsmimi milenkami.

Len čo čarodejnicu alebo čarodejníka odhalili, bolo takmer nemožné, aby sa vyhli trestu. Mnohí utiekli do hustého, nebezpečného lesa, ktorý sa rozprestieral na rozhraní kráľovstiev a bol známy ako Pomedzie. Nanešťastie táto oblasť bola aj domovom trpaslíkov, elfov, škriatkov, trolov, obrov a mnohých ďalších bytostí, ktoré ľudstvo v minulosti vyhlo zo svojho spoločenstva. Čarodejnica či čarodejník, ktorí v lesoch hľadali útočisko, zvyčajne zakrátko zomreli násilnou smrťou rukou nejakého barbarského tvora.

Jediným miestom, ktoré bolo k mágom svojím spôsobom milosrdné (ak sa to tak dalo označiť), bolo Južné kráľovstvo.

Keď kráľ Šampión XIV. po smrti svojho otca Šampióna XIII. nastúpil na trón, hneď prvým dekrétom zrušil trest smrti pre ľudí usvedčených z praktizovania mágie a nahradil ho doživotnými

nútenými prácami (pričom každý deň sa odsúdeným pripomínalo, akí majú byť za to *vdační*). Táto zmena zákona však nevyšla z dobroty jeho srdca, kráľ sa skôr potreboval vyrovnať s istou traumatickou spomienkou.

Keď bol Šampión dieťa, jeho matku stáli pre „podozrenie zo záujmu o mágiu“. Obvinil ju sám Šampión XIII., preto nikomu nenašlo obvinenie spochybniť alebo skúmať, či kráľovná nie je náhodou nevinná. Až deň po poprave sa ukázalo, že motívy Šampióna XIII. zrejme neboli až také čestné, pretože sa okamžite oženil s oveľa mladšou a krajšou ženou. Od kráľovninej predčasnej smrti Šampión XIV. počítal dni do chvíle, keď bude môcť svoju matku pomstiť a zničiť otcov odkaz. A od okamihu, ako mu na hlavu položili korunu, väčšinu času svojho vládnutia venoval snahe kompletne vymazať Šampióna XIII. z dejín Južného kráľovstva.

Dnes už bol kráľ starý a čas trávil prevažne tým, že robil tak málo, ako sa len dalo. Jeho kráľovské nariadenia sa obmedzili na vrčanie a gúľanie očami, namiesto kráľovských návštev lenivo mával davu z bezpečných útrob rýchlo idúceho koča a aký-taký náznak prejavu mali bez výnimky iba sťažnosti, že chodby kráľovského paláca sú „pridlhé“ a schody „pristrmé“.

Šampiónovou veľkou záľubou bolo vyhýbať sa ľuďom – a v prvom rade svojej povýšeneckej rodine. Jedával sám, do postele chodieval zavčasu, spával dlho a každé popoludnie si dával dlhého šľofika (a nech bol Boh milostivý k tej úbohej duši, ktorá by ho zobudila, skôr než bol pripravený vstávať).

Jedného popoludnia však kráľa predsa len niečo predčasne prebralo. Nemohlo za to ani bezohľadné vnúča, ani nemotorná komorná, ale prudká zmena počasia. Šampión sa prebudil úplne vystrašený, pretože do okien jeho komnaty šľahal dážď a v komíne hvízdala meluzína. Keď si líhal do postele, bol jasný slnečný deň, a tak búrka spánkom omámeného panovníka dokonale prekvapila.

„Som hore!“ oznámil veľavravne.

Čakal, že pribehne najbližší sluha a pomôže mu zísť z vysokej postele, ale nikto sa neobjavil.

Šampión si nahlas odkašľal. „Vravím, že som hore!“ zavolal ešte raz, ale opäť nič. To už bolo divné.

Aj bez pomoci neochotne zliezol z postele. Kíby mu pritom praskali a popod nos si hundral šťavnaté nadávky. Keď sa po kamennej podlahe odšmatlal po župan a papuče, obliekol sa a rozrazil dvere na komnate, rozhodnutý vynadať prvému sluhovi, ktorého stretne.

„Prečo nikto neodpovedá? Čo môže byť dôležitejšie ako...“

Zmĺkol a s úžasom sa rozhlíadol. Vstupná komnata pred jeho spálňou bola zvyčajne plná slúžok a komorníkov, teraz tu však nikto nebol. Dokonca aj vojaci, ktorí dňom i nocou strážili dvere, opustili svoje miesta.

Kráľ vykukol do chodby, ale aj tá bola prázdna. A nielenže zmizlo služobníctvo a vojaci, stratilo sa dokonca aj svetlo. Všetky sviece vo svietnikoch a fakle v držiakoch boli zhasnuté.

„Haló?“ zavolal Šampión do chodby. „Je tu niekto?“ Počul však iba ozvenu vlastného hlasu.

Opatrne prechádzal zámockými priestormi a hľadal nejakú živú dušu, ale kamkoľvek zabočil, všade nachádzal iba ďalšiu a ďalšiu tmu. Bolo to nesmierne znepokojujúce – žil na hrade už od detstva, ale takto bez života ho ešte nikdy nevidel. Vyzrel z každého okna, ktoré míňal, no dážď a hmla vonku všetko zahalili.

Nakoniec zahol za roh dlhej chodby a všimol si, že z jeho súkromnej pracovne vychádza blikotavé svetlo. Dvere boli dokorán a niekto sa tam zohrieval pri ohni. Za iných než takýchto strašidelných okolností by to bol lákavý pohľad. Lenže teraz kráľovi pri každom kroku búšilo srdce rýchlejšie a rýchlejšie. S obavami narezl do dverí, aby zistil, kto alebo čo ho za nimi čaká.

„Aha, pozrite sa! Kráľ sa zobudil!“

„No konečne!“

„No tak, no tak, dievčatá! Musíme sa k jeho výsosti správať s úctou.“

Na pohovke v kráľovej pracovni sedeli dve dievčatá a nádherná žena. Keď vstúpil, všetky tri vstali a úctivo sa mu poklonili.

„Vaše veličenstvo, je nám potešením zoznámiť sa s vami,“ prihovorila sa mu žena. Oblečené mala elegantné fialové šaty, ktoré ladili s jej veľkými žiarivými očami, a napodiv iba jednu dlhú rukavicu, ktorá jej zakrývala ľavú ruku. Tmavé vlasy mala schované pod zložitým klobúčikom zdobeným kvetmi, perím a krátkym závojom, ktorý jej zahaľoval tvár.

Dievčatá nemohli mať viac ako desať rokov, na sebe mali jednoduché biele šaty a na hlavách uviazané ozdobné šatky.

„Kto, dofrasa, ste?“ vyprskol kráľ Šampión.

„Och, prepáčte,“ zašveholila žena. „Ja som madam Počasitá a toto sú moje učnice – slečna Tangerina Turkinová a slečna Skylene Levanduľová. Dúfam, že vás neobťažuje, že sme vpadli do vašej pracovne. Máme za sebou veľmi dlhú cestu a nedokázali sme odolať príležitosti trochu sa počas čakania zohriať pri ohni.“

Zdalo sa, že madam Počasitá je veľmi prívetivá a charismatická žena. Niekoho takého by kráľ v opustenom zámku naozaj nečakal, preto mu ona, ale aj celá situácia pripadali ešte čudesnejšie.

Madam Počasitá podala Šampiónovi ruku na zvitanie, ale ten jej priateľské gesto neprijal. Naopak, premeral si svojich nečakaných hostí od hlavy po päty a o krok cúvol.

Dievčatká sa zasmiali a vyľakaného kráľa si obzerali, akoby mu nazreli do duše a našli tam niečo smiešne.

„Toto je súkromná pracovňa kráľovskej rezidencie!“ oboril sa na ne Šampión. „Ako sa opovažujete vstúpiť dnu bez povolenia?! Za to by som vás mohol dať zbičovať!“

„Prepáčte nám, prosím, ten vpád,“ odvetila madam Počasitá. „Nemávame vo zvyku vtrhnúť k niekomu bez ohlásenia, ale

nemali sme, bohužiaľ, na výber. Viete, pomerne dlhý čas som písala vášmu tajomníkovi v nádeji, že sa mi podarí dostať k vám na audienciu, lenže pán Erudovaný mi ani na jeden list neodpovedal. Ospravedlňujem sa, že to tak musím povedať, ale podľa mňa je to dosť neschopný človek. Možno by ste mali pouvažovať o jeho výmene. No... ide o to, že by som s vami rada prebrala jednu naliehavú záležitosť. Preto sme tu.“

„Ako sa tá ženská dostala dovnútra?“ skríkol kráľ na prázdny zámok. „A kde, prepánajána, všetci sú?“

„Obávam sa, že všetci vaši poddaní sú momentálne indisponovaní,“ vysvetlila madam Počasitá.

„Ako to myslíte, *indisponovaní*?“ vyštekol Šampión.

„S tým si vôbec nemusíte lámať hlavu – len drobné kúzlo, ktorým sme si poistili bezpečnosť. Sľubujem, že všetci vaši sluhovia aj vojaci sa vrátia, len čo si doprajeme chvíľku na rozhovor. Zistila som, že diplomacia je oveľa jednoduchšia, keď vás nič nerozptyľuje. Čo vy na to?“

Madam Počasitá rozprávala úplne pokojne, kráľovi však stačilo jedno slovo, aby vyvalil oči a stúpol mu krvný tlak.

„Kúzlo?“ zalapal po dychu. „Vy ste... vy ste... vy ste ČARODEJNICA!“

Šampión namieril na madam Počasitú ukazovák v takej panike, že si natiahol všetky svaly v pravom ramene. Zastonal, chytil si boľavé miesto a návštevníčky sa tomu dramatickému gestu museli zasmiať.

„Nie, výsosť, nie som *čarodejnica*,“ povedala žena.

„Neklamte ma, ženská!“ nazlostil sa kráľ. „Kúzliť dokážu iba čarodejnice!“

„Nie, výsosť, to nie je pravda.“

„Ste čarodejnica a začarovali ste môj hrad! Za to zaplatíte!“

„Vidím, že počúvanie nie je vaša silná stránka,“ podotkla madam Počasitá. „Myslíte si, že by vám to došlo, keby som to tri razy

zopakovala? Zistila som, že slabším žiakom to niekedy pomáha. Tak teda... Nie som čarodejnica. Nie som čarodejnica. Nie som...“

„AK NIE STE ČARODEJNICA, TAK ČO STE?!“

Bez ohľadu na to, ako kráľ hulákal a rozčuľoval sa, zdvorilé vystupovanie madam Počasitej sa nijako nezmenilo.

„Veličenstvo, to je práve jedna z tém, ktoré by som s vami dnes večer rada prediskutovala,“ oznámila. „Nerady by sme vás zdržiavali dlhšie, než je nevyhnutné. Boli by ste taký láskavý a posadili sa, aby sme mohli začať?“

Stolička za kráľovým písacím stolom sa sama odsunula, akoby ju odtiahla neviditeľná ruka, a madam Počasitá ho gestom vyzvala, aby si sadol. Šampión si nebol istý, či má na výber, a tak sa posadil a nervózne preletel očami po svojich návštevníčkach. Dievčatká sa uvelebili na pohovke a spôsobne si zložili ruky do lona. Madam Počasitá zaujala miesto medzi svojimi učnicami a vyhrnula si krátky závoj, aby sa vládcovi mohla pozerat' priamo do očí.

„Zo všetkého najskôr by som sa vám chcela poďakovať, veličenstvo,“ začala. „Ste jediný vládca v dejinách, ktorý sa voči magickému spoločenstvu zachoval milosrdne – samozrejme, niekto by mohol povedať, že doživotné nútené práce sú horšie než smrť, ale aj tak to bol maličký krok správnym smerom. A som presvedčená, že takéto maličké kroky dokážeme zmeniť na veľké, pokiaľ... Deje sa niečo, výsosť? Zdá sa, že mi nevenujete plnú pozornosť.“

Kráľa pri jej reči zaujali podivné bzučivé a šuchotavé zvuky. Rozhliadol sa po pracovni, ale zdroj toho čudného hluku neobjavil.

„Prepáčte, zdalo sa mi, že niečo počujem,“ vyhlásil. „Čo ste hovorili?“

„Vyjadřila som vám svoju vďačnosť za milosť, ktorú ste preukázali magickému spoločenstvu.“

Kráľ znechutene zavrčal. „Ste na veľkom omyle, ak si myslíte, že s *magickým spoločenstvom* nebudaj súcitím,“ odsekol. „Naopak,

mágiu považujem za rovnako nečistú a neprirodzenú ako ostatní panovníci. Znepokojujú ma však ľudia, ktorí prostredníctvom obvinení z mágie zneužívajú zákon.“

„A to je chvályhodné, výsosť,“ pokývala hlavou madam Počasitá. „Práve vaše zanietenie za spravodlivosť vás odlišuje od ostatných panovníkov. A teraz by som vám rada objasnila problematiku mágie, aby vaše kráľovstvo mohlo byť naďalej bezpečným miestom pre *všetkých* vašich poddaných. Koniec koncov, ak spravodlivosť neplatí pre všetkých, neplatí pre nikoho.“

Rozhovor sa ešte len začal a kráľ už ho mal plné zuby. „Ako to myslíte, *objasnila problematiku mágie?*“ uškrnul sa.

„Veličenstvo, spôsob, akým sa mágia kriminalizuje a stigmatizuje, je najväčšia nespravodlivosť dnešnej doby. No s príslušnými úpravami a dodatkami – a s trochou strategicky zvládnutej publicity – to dokážeme zmeniť. Môžeme vytvoriť spoločnosť, ktorá bude vychádzať v ústrety všetkým vrstvám obyvateľstva a umožní im naplno rozvíjať vlastný potenciál... Výsosť, počúvate ma? Mám dojem, že som opäť stratila vašu pozornosť.“

Kráľovu pozornosť aj tentoraz odvieadlo rovnaké prapodivné bzučanie a šuchotanie. Behal očami po pracovni ešte horúčkoviťšie než predtým a vnímal len každé druhé slovo z toho, čo hovorila madam Počasitá.

„Asi som vás zle pochopil,“ odpovedal. „Na moment sa mi zdalo, že navrhujete *legalizáciu mágie.*“

„Ach nie, správne ste to pochopili,“ zasmiala sa madam Počasitá. „Legalizácia mágie je *presne* to, čo navrhujem.“

Kráľ Šampión sa v tej chvíli vystrel a zovrel opierky svojho kresla. Od tejto chvíle venoval madam Počasitej bezvýhradnú pozornosť. Nemôže predsa navrhovať niečo také absurdné!

„Čo vám to napadlo, ženská?“ zaškľabil sa. „Mágia predsa *nikdy* nemôže byť legalizovaná!“

„Ach, výsosť, je to úplne v rovine možného,“ namietla madam

Počasitá. „Stačí jeden prostý dekrét, ktorý mágiu dekriminalizuje, a jej stigma sa postupom času sama rozplynie.“

„To by som skôr dekriminalizoval vraždu či lúpež!“ rozohnil sa kráľ. „Pán v *Knihе viery* jasne uvádza, že mágia je odporný hriech, preto sa v tejto ríši považuje za zločin! A keby zločiny prechádzali ľuďom bez následkov, žili by sme v totálnom chaose!“

„V tom sa práve mýlite, výsosť. Viete, mágia nie je zločin, ako si svet myslí.“

„*Samozrejme, že je!* Bol som svedkom toho, ako sa mágia používala na klamanie a mučenie nevinných ľudí! Videl som telá detí zabitých kvôli kúzlam a elixírom! Bol som v dedinách sužovaných kliatbami a čarami! Neodvažujte sa teda predtým mnou obhajovať mágiu, madam! Spoločenstvo mágie sa odo mňa nikdy nedočká ani štipky súcitu či pochopenia!“

Kráľ Šampión nemohol svoj nesúhlas vari ani jasnejšie vyjadriť. Madam Počasitá sa však posunula na kraj pohovky a usmiala sa, akoby našli spoločnú reč.

„Možno vás to prekvapí, výsosť, ale v tomto s vami úplne súhlasím,“ vyhlásila.

„Naozaj?“ podozrievavo si ju premeral.

„Samozrejme, absolútne!“ pritakala. „Som presvedčená, že tí, čo mučia nevinných, by mali byť za svoje činy potrestaní – a to tvrdo! Vo vašich úvahách je len jedna drobná chyba. To, čoho ste boli svedkom, nespôsobila mágia, ale *čarodejníctvo*.“

Kráľ sa zachmúril a pozrel sa na madam Počasitú, akoby hovorila cudzím jazykom. „*Čarodejníctvo?*“ zopakoval posmešne. „O niečom takom som v živote nepočul.“

„Tak vám to, s dovolením, vysvetlím,“ navrhla madam Počasitá. „Čarodejníctvo je odporné a deštruktívne konanie. Vychádza z temnej túžby klamať a ničiť. Sú ho schopní iba ľudia so zlým srdcom a verte mi, že osud, ktorý si tým na seba privolajú, si zaslúžia. Zato mágia je niečo celkom iné. Mágia je vo svojej podstate čisté

a pozitívne umenie. Jej cieľom je pomáhať núdzným a liečiť ich, preto ju môžu vykonávať jedine ľudia, ktorí majú v srdci dobro.“

Kráľ sa na stoličke takmer zosypal a zmätene sa chytil za hlavu. „Pánabeka, je toho na vás veľa, však?“ uvedomila si madam Počasitá. „Tak ja to zjednoduším. *Mágia je dobrá. Mágia je dobrá. Mágia je dobrá. Čarodejníctvo je zlé. Čarodejníctvo je zlé. Čarodejníctvo je...*“

„Prestaňte s tým, ženská – počul som vás!“ okríkol ju kráľ. „Dajte mi chvíľku, musím si to v hlave trochu upratať!“

Šampiónovi sa vydral z hrdla dlhý vzdych a vzápätí si začal šúchať spánky. Takto krátko po populudňajšom odpočinku sa mu vždy dosť ťažko spracovávali informácie. Toto bola navyše úplne iná liga.

Dlaňami si zakryl oči a sústredil sa, akoby za viečkami čítal knihu.

„Hovoríte, že mágia nie je to isté ako čarodejníctvo?“

„Správne.“ Madam Počasitá povzbudzujúco prikývla. „Jablká a hrušky.“

„A podstata tých dvoch vecí je odlišná?“

„Sú to úplné protiklady, výsosť.“

„Ako teda nazývate ľudí, ktorí robia mágiu, ak to nie sú *čarodejníci a čarodejnice*?“

Madam Počasitá hrdo zdvihla hlavu. „Škriatkovia a víly, výsosť.“

„*Škriatkovia a víly*?“ začudoval sa kráľ.

„Presne tak. Teraz už iste chápete, čo som vám chcela objasniť. Svetu neškodíme my, čo používame mágiu, ale čarodejníci, ktorí robia čary. Tragédiou však je, že svet nás hádže do jedného vreca a celé stáročia nás súdi rovnako. Našťastie, pod mojím vedením a s pomocou vášho vplyvu sme viac než schopní to napraviť.“

„Je mi ľúto, ale s tým nesúhlasím,“ povedal kráľ.

„Prosím?“ začudovala sa madam Počasitá.

„Jeden človek môže kradnúť z chamtivosti a iný preto, aby prežil, lenže obaja sú zloději – a vôbec nezáleží na tom, že jeden z nich má dobré srdce.“

„Ale, výsosť, myslela som si, že som vám jasne vysvetlila, že zločinom je čarodejníctvo, nie mágia.“

„Áno, lenže oboje je od počiatku vekov považované za hriech,“ pokračoval Šampión. „Tušíte vôbec, aké je ťažké zmeniť myslenie ľudí? Trvalo mi desiatky rokov, kým som svoje kráľovstvo presvedčil, že zemiaky nie sú jedovaté... a ľudia sa im na trhoch aj tak dodnes vyhýbajú!“

Madam Počasitá neveriacky pokrútila hlavou. „Vy prirovnávate nevinné bytosti k zemiakom, výsosť?“

„Chápem, o čo vám ide, madam, ale svet na to nie je pripravený – doparoma, veď ani ja na to nie som pripravený! Ak chcete chrániť víly pred nespravodlivým trestom, radím vám, aby ste ich naučili byť ticho a odolávať nutkaniu používať mágiu! Bolo by to oveľa jednoduchšie, než presvedčať zanovitý svet, aby zmenil svoje myslenie.“

„*Odolávať nutkaniu?* To nemôžete myslieť vážne, výsosť!“

„Prečo nie? Normálni ľudia to robia celý čas.“

„Pretože naznačujete, že mágia sa dá vypnúť – ani čoby to bola otázka voľby.“

„Samozrejme, že mágia je voľba!“

„NIEEEE! TO! TEDA! NIE JE!“

Prvý raz od začiatku rozhovoru sa príjemné správanie madam Počasitej zmenilo. Črepina hlboko zakoreneného hnevu zasiahla jej ústretové rozpoloženie a na tvári sa jej objavil prísny, zamračený pohľad. Šampión nadobudol dojem, akoby mal odrazu oproti sebe celkom inú ženu – ženu, ktorej sa treba báť.

„Mágia *nie je* záležitosť voľby,“ prísne zopakovala madam Počasitá. „*Nevedomosť je* voľba. *Nenávisť je* voľba. *Násilie je* voľba. No niečia *existencia* nie je ani voľba, ani chyba a už vôbec nie zločin.“

Urobili by ste dobre, keby ste si v tomto smere trochu doplnili vzdelanie.“

Kráľ sa tak zľakol, že sa nezmohol na slovo. Možno si to len nahováral, ale bol by ochotný prisahať, že keď sa madam Počasitá rozčúlila, aj búrka vonku bola prudšia. Bolo zjavné, že podobné správanie je u nej výnimočné, pretože obe žiačky boli rovnako nervózne ako sám kráľ. Víla zavrela oči, niekoľko ráz sa zhlboka nadýchla, a až keď sa upokojila, pokračovala v diskusii.

„Možno by sme jeho veličenstvu mohli predviesť malú ukážku,“ navrhla. „Tangerina? Skylene? Ukázali by ste, prosím, kráľovi Šampiónovi, prečo mágia nie je vecou voľby?“

Dievčatá si vymenili dychtivé úsmevy – presne na toto čakali. Vyskočili, vyzliekli si dlhé plášte a rozmotali si šatky, ktoré mali na hlavách. Tangerina ukázala šaty vyrobené zo včelích plástov, z ktorých kvapkal med, a na hlave úl zo žiarivo oranžových vlasov, ktorý bol domovom živého roja včiel. Skylene mala na sebe zažirovomodré plavky a namiesto vlasov súvislý prúd vody, ktorý obtekal jej telo a pri nohách sa strácal.

Keď Šampión videl, čo dievčatá skrývali pod pláštami, od úžasu otvoril ústa. Za celé roky na tróne sa nikdy nestretol s tým, že by sa mágia prejavila na niečom vzhľade takto zreteľne. A záhada podivných bzučivých a šuchotavých zvukov sa vysvetlila.

„Preboha!“ hlesol. „Všetky víly sú takéto?“

„Mágia pôsobí na každého inak,“ odvetila madam Počasitá. „Niektorí ľudia vedú úplne normálny život, kým sa mágia prejaví, zatiaľ čo u iných ju na ich fyzickom vzhľade poznať od narodenia.“

„To nemôže byť pravda,“ namietol kráľ. „Keby sa ľudia rodili s magickými rysmi, väznice by boli plné dojčiat! A naše súdy predsa nikdy neuväznili bábätko.“

Madam Počasitá sklonila hlavu a smutne sa zadívala na zem.

„To preto, lebo väčšinu víl rodičia hneď po narodení zabijú alebo opustia. Obávajú sa následkov toho, že privedli na svet

magické dieťa, a urobia teda to, čo je nevyhnutné, aby sa vyhlili trestu. Tangerinu a Skylene som našla iba zázrakom, skôr než sa im niečo stalo. Veľa ďalších detí však také šťastie nemalo. Výsosť, ja chápem vaše výhrady, ale to, čo sa týmto deťom deje, je kruté a primitívne. Ak sa rozhodnete dekriminalizovať mágiu, bude to znamenať viac, než len nápravu nespravodlivosti – zachránite nevinné životy! Pre niečo také predsa vo svojom srdci určite nájdete súcit a pochopenie.“

Šampion vedel, že žije v krutom svete, ale o takýchto hrôzach nemal potuchy. Hojdal sa na stoličke dopredu a dozadu a jeho neochota zápasila so súcitom. Madam Počasitá videla, že sa jej už podarilo kráľa trochu nalomiť, a tak použila ťah, ktorý si schovávala na vhodný okamih.

„Predstavte si, ako by sa zmenil svet, keby viac súcitil s magickým spoločenstvom. Predstavte si, aký odlišný by bol aj *váš* život, výsosť.“

Šampiona náhle zaplavili spomienky na mŕtву matku. Pamätal si jej tvár, jej úsmev, jej smiech, ale najviac zo všetkého si pamätal, ako ho pevne objala, kým ju odvliekli na popravu. Hoci to bolo tak dávno a spomienky časom vybledli, tieto obrazy mu z hlavy nikdy nezmiznú.

„Rád by som vám pomohol, ale dekriminalizácia mágie by mohla priniesť viac škôd než osohu. Nútiť verejnosť prijať to, čo nenávidí a čoho sa bojí, by mohlo vyústiť do vzbury! Honby na čarodejnice, ako ich poznáme dnes, by mohli prerásť doslova do genocídy!“

„Poznám ľudskú povahu, verte mi,“ pokývala hlavou madam Počasitá. „Legalizácia mágie sa nedá uponáhľať. Naopak, treba postupovať opatrne, trpezlivo a dôsledne. Ak chceme zmeniť postoj sveta, musíme ľudí povzbudzovať, nie nútiť – a nič ľudí nepovzbudí tak ako dobré predstavenie.“

Kráľova tvár prezrádzala očividnú nervozitu. „*Predstavenie?*“ zopakoval s obavami. „Aké predstavenie máte na mysli?“

Madam Počasitá sa usmiala a jej jagavé oči sa rozžiarili ešte viac – na toto čakala. „Keď som sa prvý raz stretla s Tangerinou a so Skylene, boli zajatkyňami vlastnej mágie,“ začala. „K Tangerine sa nikto nemohol priblížiť, inak by ho jej včely dobodali, a úbohá Skylene žila v jazere, pretože inak zmáčala všetko, čoho sa dotkla. Vzala som dievčatá pod svoje krídla a naučila som ich ovládať vlastnú mágiu – no a teraz sú obe schopné viesť úplne normálny život mladých ľudí. Srdce mi puká, keď si spomeniem na všetky tie deti, ktoré zápasia s tým, kým alebo čím sú. Preto som sa rozhodla otvoriť im svoje dvere a dať im primerané vzdelanie.“

„Chystáte sa založiť školu?“ spýtal sa kráľ.

„Presne tak,“ prikývla. „Volám ju Akadémia madam Počasitej pre mladých používateľov mágie, ale to je zatiaľ iba pracovný názov.“

„A kde bude tá akadémia?“ zaujímal sa kráľ.

„Nedávno som kúpila niekoľko hektárov pozemkov v juhovýchodnom Pomedzí.“

„V Pomedzí?!“ vykrikoval kráľ. „Zbláznili ste sa, ženská? Pomedzie je pre deti príliš nebezpečné! Tam predsa nemôžete prevádzkovať školu!“

„To nepopieram,“ pripustila madam Počasitá. „Pomedzie je výnimočne nebezpečné pre ľudí, ktorí sa tam nevyznajú. Lenže mnohí príslušníci nášho spoločenstva vrátane mňa žijú v Pomedzí celkom pohodlne už desiatky rokov. Pozemky, ktoré som zakúpila, sú vo veľmi odľahlej časti, takže je tam skutočne súkromie. A nainštalovala som tam, samozrejme, náležitú ochranu, ktorá mojím študentom zaistí bezpečnosť.“

„A ako vaša akadémia pomôže legalizovať mágiu?“

„Keď naučím svojich žiakov ovládať vlastné schopnosti, predstavíme sa svetu a pomocou mágie budeme liečiť chorých a pomáhať tým, ktorí pomoc potrebujú. Časom sa po všetkých krá-

ľovstvách roznesie, že sme súcitní a nápomocní. Víly sa stanú príkladom veľkorysosti a ľudia nás začnú mať radi. Svet uvidí, koľko dobrého môže mágia ponúknuť, názory na ňu sa zmenia a naša komunita bude konečne vítaná.“

Kráľ sa poškrabkal na brade a zamyslel sa nad grandióznym plánom madam Počasitej. Opísala ho naozaj veľmi podrobne, jedno mu však zabudla povedať – čo s tým všetkým má spoločné *on*.

„Zdá sa, že ste schopná zvládnuť to sama. Čo teda chcete od mňa?“

„Váš súhlas, prirodzene. Víly túžia získať si dôveru a to sa dá jedine tak, že budeme robiť veci, tak ako sa robiť majú. Preto by som chcela vaše oficiálne povolenie cestovať po Južnom kráľovstve a získavať študentov. A tiež by som od vás rada dostala sľub, že deti, ktoré nájdem, ani ich rodiny nebudú potrestané. Mojim poslaním je ponúknuť tým mladým lepší život, nechcem nikoho ohrozovať. Bude veľmi ťažké presvedčiť rodičov, aby dovolili deťom navštevovať školu mágie, pokiaľ však budem mať požehnanie vládcu, veľmi to veci uľahčí – najmä ak to požehnanie bude na papieri.“

Madam Počasitá mávla rukou nad stolom a pred kráľom sa objavil hárok pergamenu. Všetko, čo od neho žiadala, tam už bolo napísané. Chýbal iba kráľov podpis.

Šampión čítal dokument stále dookola a nervózne si pritom šúchal stehná. „To by sa mohlo nepríjemne zvrtnúť,“ namietol. „Keby moji poddaní zistili, že som dal čarodejnici, prepáčte, *vile* súhlas odvieš deti do školy mágie, na uliciach by sa hneď strhli výtržnosti! Ľudia by žiadali moju hlavu!“

„Tak povedzte svojim poddaným, že ste mi nariadili, aby som kráľovstvo *očistila* od magických detí,“ navrhla. „Že ste v duchu snahy dosiahnuť budúcnosť bez mágie dali tých malých zobrať a deportovať. Zistila som, že čím je nejaké vyhlásenie drsnejšie, tým viac s ním ľudia súhlasia.“

„Aj tak je to pre nás oboch hrozné riziko! Môj súhlas vám ešte nezaručí ochranu. Nemáte strach o svoju bezpečnosť?“

„Výsosť, dovoľte, aby som vám pripomenula, že som práve nechala zmiznúť celý hradný personál. Tangerina ovláda roj včiel a Skylene môže vypustiť toľko vody, že by zaplavila celé údolie. My sa dokážeme ochrániť.“

Stále sa však zdalo, že kráľ nie je presvedčený a bojí sa. Madam Počasitá bola už iba malý krôčik od získania toho, čo si priala – musela teda odstrániť Šampiónove pochybnosti, skôr ako ho premôžu. Našťastie mala v arzenáli ešte jednu zbraň.

„Tangerina? Skylene? Môžete ma, prosím, nechať s kráľom chvíľu osamote?“ požiadala.

Bolo zjavné, že ani Tangerine, ani Skylene sa nežiada prísť o čo len kúsoček z rozhovoru madam Počasitej s kráľom, podriadili sa však želaniu svojej patrónky a vyšli na chodbu.

Len čo sa za nimi zatvorili dvere, madam Počasitá sa naklonila k Šampiónovi a vážne sa mu zadívala do očí. „Výsosť, hovorí vám niečo označenie *Severný konflikt*?“ spýtala sa.

Podľa toho, ako Šampión vytreštil oči, hovorilo mu to viac než dosť. Samotná zmienka o Severnom konflikte ho ochromila tak, že nebol schopný odpovedať.

„Pre všetko na svete, odkiaľ... odkiaľ... odkiaľ o tom viete? To je tajná záležitosť!“

„Naša komunita je síce malá a rozdelená, ale aj tak sa dosť rýchlo roznesie, keď niekto z nás povedzme... robí scény.“

„*Robí scény*? Takto tomu hovoríte?“

„Výsosť, nie tak nahlas, prosím,“ upozornila ho a kývla k dverám. „Zlé správy sa k mladým ušiam dostávajú ľahko. Keby moje dievčatá vedeli, o čom sa tu rozprávame, veľmi by ich to rozrušilo.“

To kráľ chápal. Sám bol natoľko znepokojený, že sa mu začal dvíhať žalúdok. Vec, ktorú mu pripomenula, bola preňho niečo

ako zjavenie ducha – ducha, o ktorom sa domnieval, že ho už definitívne pochoval.

„Prečo teda tú strašnú vec vôbec spomínate?“ spýtal sa.

„Pretože práve teraz nemáme nijakú záruku, že Severný konflikt neprekročí hranice a nedorazí až sem k vám.“

Kráľ pokrútil hlavou. „To sa nestane! Kráľ Bohumil ma uistil, že má situáciu pod kontrolou. Dal mi svoje slovo.“

„Kráľ Bohumil vám klamal! Ostatným vládcom tvrdil, že má situáciu pod kontrolou, pretože sa hanbí za to, ako ďaleko nechal celú vec zájsť. Viac ako polovica Severného kráľovstva je zdecimovaná. Prišiel o tri štvrtiny armády a tá časť, ktorá mu zostala, sa každým dňom zmenšuje. Kráľ to zvädza na hladomor, pretože sa obáva, že keby ľudia poznali skutočnú príčinu, prišiel by o trón.“

Šampión zbledol ako stena a celý sa roztriasol. „No a dá sa niečo urobiť? Alebo tu mám len tak sedieť a čakať, kým tiež zahyniem?“

„V poslednej dobe svitla nádej,“ povedala madam Počasitá. „Na čelo zvyšných obranných síl kráľ Bohumil vymenoval nového veliteľa, generála Bieleho. Zatiaľ sa mu darí zvládať situáciu lepšie než jeho predchodcom.“

„Aspoň niečo,“ vydýchol si kráľ.

„Modlím sa, aby generál Biely celú záležitosť vyriešil, ale ak sa mu to nepodarí, musíte byť pripravený,“ pokračovala. „A keby konflikt prekročil hranice Južného kráľovstva, potom by vám veľmi prospelo, keby ste mali na svojej strane akadémiu vycvičených víl.“

„Vy veríte, že by vaši študenti mohli konflikt zastaviť?“ spýtal sa kráľ so zúfalým výrazom v očiach.

„Áno, výsosť,“ vyhlásila víla sebaisto. „Som presvedčená, že moji budúci študenti dokážu veľa vecí, ktoré dnes svet považuje za nemožné. Najprv však potrebujú miesto, kde by mohli študovať, a učiteľa, ktorý ich povedie.“

Šampión sa ani nepohol, tak sústredene obracal celý jej návrh v hlave.

„Áno... Áno, to by mohlo byť nanajvýš užitočné,“ mrmlal si pre seba. „Prirodzene, skôr než vám odpoviem, budem musieť celú vec prekonzultovať s Radou najvyšších sudcov.“

„Výsosť, domnievam sa, že túto záležitosť môžeme uzavrieť bez porady s najvyššími sudcami. Oni majú dosť staromódne názory a ja by som bola veľmi nerada, keby sa nám ich sklon k zaťažosti postavil do cesty. Okrem toho v ríši sa vedú isté *diskusie*, o ktorých by ste mali vedieť. Mnohí vaši poddaní sú presvedčení, že skutočnými vládcami krajiny sú práve najvyšší sudcovia a vy ste iba bábka v ich rukách.“

„Taká drzosť!“ rozhorčene vykrikol kráľ. „Ja som vládca – moja vôľa je zákon!“

„Pravdaže, to vie každý rozumne mysliaci človek. Lenže klebety sa napriek tomu šíria. Na vašom mieste by som tieto teórie začala vyvracať tým, že by som tu a tam urobila niečo proti vôli najvyšších sudcov. A na začiatok mi nenapadá lepší krok, než je podpísanie dokumentu, ktorý máte pred sebou.“

Šampión zvážil jej varovanie a po chvíli zadumaného pokyvovania hlavou ho jej presvedčivosť priviedla k rozhodnutiu.

„Dobre teda,“ vyhlásil. „Môžete do svojej školy mágie prijať dvoch študentov z Južného kráľovstva, chlapca a dievča, ale to je všetko. A musíte od rodičov či poručníkov svojich študentov získať písomný súhlas, inak do školy nesmú nastúpiť.“

„Priznám sa, že som dúfala v o niečo lepší výsledok, ale pre začiatok beriem, čo sa mi núka,“ vyhlásila madam Počasitá. „Dohodnuté.“

Kráľ vybral zo stola pero a atrament a urobil úpravy v zlatom dokumente. Keď bol hotový, podpísal ho a potvrdil pečaťou s kráľovským erbom svojej rodiny.

Madam Počasitá vyskočila a natešene zatlieskala. „Toto je úžasná chvíľa! Tangerina? Skylene? Podťte dnu! Kráľ vyhovel našej žiadosti!“

Obe učnice vbehli do pracovne, a keď uvideli kráľov podpis, od radosti pocítili až závrat. Tangerina zvinula dokument a Skylene ho previazala striebornou stuhou.

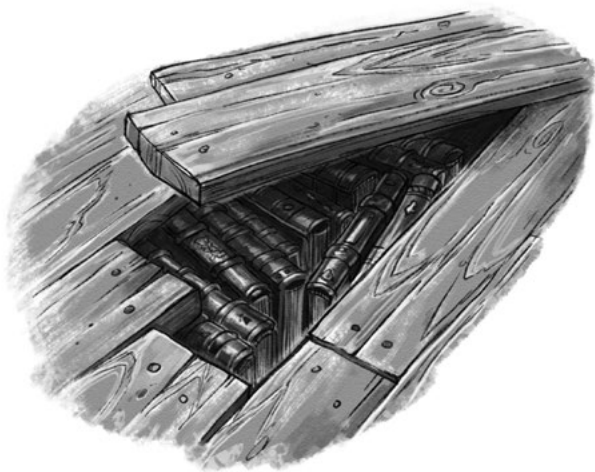
„Ďakujeme nastokrát, vaša výsosť,“ vyhlásila madam Počasitá a stiahla si závoj späť cez oči. „Sľubujem, že to neolutujete.“

Kráľ čosi skepticky zavrčal a pretrel si unavené oči. „Z hĺbky srdca dúfam, že viete, čo robíte, pretože ak nie, poviem celému kráľovstvu, že ste ma začarovali a podviedli...“

Šampión zdvihol zrak a zalapal po dychu. Madam Počasitá a jej učnice boli preč. Pribehol k dverám, aby zistil, či tak rýchlo vyšli na chodbu, ale tá bola rovnako prázdna ako predtým. Stačila však krátka chvíľa a po ich odchode sa všetky sviece a fakle opäť zázračne rozhoreli a na chodbách sa ozvali kroky – to sa sluhovia a vojaci vracali k svojim povinnostiam. Kráľ pristúpil k oknu a zistil, že dokonca aj búrka ustala. No ani lepšie počasie mu neprinieslo dostatočnú útechu.

Práve naopak. Pri pohľade na severnú oblohu nemohol cítiť nič iné, iba hrôzu, pretože vedel, že niekde tam na obzore sa schyľuje ku skutočnej búrke...

PRVÁ KAPITOLA

KNIHY A RAŇAJKY

Nebolo žiadnou záhadou, prečo všetci mnísi vo Vozových Horách zle počujú. Každé ráno hneď na svitaní vystavili hlavné mesto Južného kráľovstva prenikavému súvislému desaťminútovému zvoneniu zvonov z katedrály. Ich rinčanie otriasalo námestím a okolitými ulicami ako zemetrasenie a šírilo sa aj do okolitých dedín. Mnísi zámerne zvonili nepravidelne a divoko, aby sa každý občan zobudil a bol pripravený začať nový boží deň. A keď pozobúdžali všetkých hriešnikov, rýchlo sa vrátili späť do postelí.

Lenže nie ku každému zvoneniu z katedrály doľahlo. Mnísi by zúrili, keby zistili, že jedno mladé dievča žijúce na vidieku dokáže ich ohlušujúci rachot prespať.

Štrnásťročná Brystal Evergrínová sa zobudila rovnako ako každé ráno – na trieskanie na dvere svojej izby.

„Brystal, si hore? Brystal!“

Niekedy medzi siedmym a ôsmym matkiným zabúchaním sa modré oči pomaly otvorili. Brystal rozhodne nebola veľký spáč, ale mávala ťažké rána, pretože bola zvyčajne vyčerpaná z toho, že predchádzajúci večer zostala dlho hore.

„Brystal! Tak odpovedz, dieťa!“

Dievčina sa posadila na posteli práve vo chvíli, keď vzdialené katedrálne zvony naposledy zarinčali. Zistila, že na bruchu jej leží otvorená kniha *Príbehy Lakotu Mykavého* od Tomyho Taylora a na špičke nosa jej nakrivo visia okuliare. Opäť zaspala pri čítaní... Musí sa rýchlo zbaviť dôkazov, skôr než ju niekto pristihne. Zastrčila knihu pod vankúš, okuliare na čítanie schovala do vrečka župana a sfúkla sviečku na nočnom stolíku, ktorá celú noc horela.

„Mladá dáma, je šesť desať! Idem dovnútra!“

Pani Evergrínová otvorila dvere a vtrhla do izby svojej dcéry ako býk vypustený z ohrady. Bola to chudá bledá žena s tmavými kruhmi pod očami. Vlasys mala stiahnuté do drdola na temene hlavy tak pevne, že ju celý deň poháňali a motivovali vykonávať denné povinnosti ako opraty na konskom záprahu.

„Takže si hore!“ vyhlásila s povytiahnutým obočím. „Nemôžeš sa aspoň ozvať? Alebo chcem od teba priveľa?“

„Dobré ráno, mami,“ veselo pozdravila Brystal. „Spala si dobre?“

„Zrejme nie tak ako ty,“ odsekla pani Evergrínová. „Naozaj nechápem, ako dokážeš každé ráno prespať tie príšerné zvony, dieťa moje. Robia taký rámus, že by zobudili aj mŕtveho.“

„Asi mám šťastie,“ odvetila Brystal a na plné kolo zívla.

Pani Evergrínová položila dcére na posteľ biele šaty a vyčítavo sa na ňu pozrela. „Už zase si nechala uniformu na šnúre. Dokedy ti mám pripomínať, že sa máš o svoje veci starať? Ja mám čo robiť, aby som zvládla bielizeň tvojho otca a bratov – nemám čas upratať ešte aj po tebe.“

„Nehnevaj sa, mami,“ odvetila Brystal. „Chcela som ju včera zvesiť, keď doumývam riad, ale potom som na to akosi zabudla.“

„Musíš skončiť s tou nedbalosťou! Hlava v oblakoch je to posledné, o čo muž u manželky stojí,“ napomenula matka dcéru. „A teraz sa chytro obleč a poď mi pomôcť s raňajkami! Tvoj brat má dnes veľký deň, tak mu pripravíme, čo má rád.“

Pani Evergrínová vykročila k dverám, ale zarazila sa, pretože si všimla divný pach vo vzduchu.

„Cítiť tu dym?“ spýtala sa.

„Práve som sfúkla sviečku,“ priznala sa Brystal.

„A prečo ti horela sviečka takto skoro ráno?“

„Ja... omylom som ju nechala horieť cez noc.“

Pani Evergrínová si prekrížila ruky cez prsia a zamračila sa na dcéru. „Brystal, dúfam, že si nerobila to, čo si myslím, že si robila!“ zašomrala. „Radšej nechcem myslieť na to, čo by sa stalo, keby tvoj otec zistil, že si zase čítala.“

„Nie, naozaj nie,“ zapierala Brystal. „Ja len rada spím pri sviečke. Bojím sa tmy.“

Bohužiaľ, Brystal nebola v klamaní dobrá. Pani Evergrínová ju prekukla ako nedávno umyté okno.

„Svet je zlý,“ vyhlásila. „A ty si hlúpa, ak si dáš od niekoho nahovoriť, že to nie je pravda. Teraz to daj sem!“

„No tak, mami, prosím! Už mi zostáva len pár stránok!“

„Brystal Evergrínová, nebudem o tom s tebou diskutovať!“ odsekla matka. „Nielenže porušuješ pravidlá tohto domu, ale aj zákony kráľovstva. Okamžite mi tú knihu daj, lebo zavolám tvojho otca!“

Brystal vzdychla a vylovila spod vankúša *Príbehy Lakotu Mykavého*.

„A tie ďalšie?“ nastavila dlaň pani Evergrínová.

„Mám len túto jednu...“

„Mladá dáma, už mám tých tvojich klamstiev po krk! Knihy

v tvojej izbe sú ako myši v záhrade – nikdy nie je len jedna. Takže mi daj aj tie ostatné, skôr než privediem otca.“

Brystal doslova zvädla. Vyliezla z postele a odšuchtala sa k uvoľnenej podlahovej doske v rohu izby, kde si schovávala svoju zbierku knížiek. Pani Evergrínová zalapala po dychu, keď jej dcéra ukázala pod podlahou viac ako tucet kníh. Boli tam učebnice dejepisu, náboženstva, práva aj ekonómie a okrem toho romány – dobrodružné, mysteriózne aj romantické. A podľa toho, aké obchytané boli obálky aj stránky, každú z nich musela prečítať niekoľko ráz.

„Brystal, Brystal,“ sťažka si povzdychla pani Evergrínová. „Dievča v tvojom veku sa predsa môže zaujímať o toľko vecí... Prečo to musia byť práve *knihy*?“

To slovo vyslovila, akoby hovorila o niečom odpornom a nebezpečnom. Brystal vedela, že by nemala vlastniť knihy – zákony Južného kráľovstva jasne uvádzali, že knihy sú určené výhradne pre mužov –, ale nikdy nebola šťastnejšia, než keď čítala, preto to opakovane riskovala.

Pobozkala knihy jednu po druhej na chrbát, akoby sa lúčila so svojimi miláčikmi, a podala ich matke. Bolo ich toľko, že pani Evergrínovej siahali až nad hlavu, ale bola zvyknutá mať plné ruky, preto jej nerobilo problém nájsť cestu k dverám.

„Neviem, kto ťa nimi zásobuje, ale okamžite s ním prerušíš styky!“ prikázala dcére. „Vieš, aký trest čaká dievča, ktoré pristihnú pri čítaní? Tri mesiace nútených prác! Aj to len vďaka kontaktom tvojho otca!“

„No tak, mami,“ namietla Brystal, „prečo ženy v tomto kráľovstve nesmú čítať? V zákone sa hovorí, že náš mozog je na vzdelanie príliš krehký, ale to nie je pravda. Aký je skutočný dôvod, že nám zakazujú knihy?“

Pani Evergrínová zastala pri dverách a mlčala. Brystal hneď vedela, že matka o tom uvažuje, pretože sa málokedy stávalo, žeby

sa kvôli niečomu zastavila. Obzrela sa na dcéru a Brystal by bola prisahala, že na kratučký vzácny okamih uvidela v jej očiach náznak súcitu – ani keby si rovnakú otázku sama kládla celý život, a dosiaľ na ňu nepoznala odpoveď.

„Podľa mňa toho majú ženy aj bez čítania viac než dost,“ odbila nakoniec dcéru. „A teraz sa obleč, raňajky sa samy neurobia.“

Pani Evergrínová sa zvrtila na podpätku a vyšla z izby. Brystal sa pozerala, ako matka odnáša knihy, a do očí sa jej tlačili slzy. Pre ňu to neboli iba v koži viazané listy pergamenu. Knihy boli jej priatelia, poskytovali jej jediný únik z dusivého sveta Južného kráľovstva. Osušila si oči lemom nočnej košele. Slzy jej dlho nevydržali – vedela, že je iba otázkou času, keď dá svoju zbierku opäť dokopy. Jej *zásobovateľ* bol totiž bližšie, než matka tušila.

Postavila sa pred zrkadlo a začala na seba navliekať všetky vrstvy a doplnky smiešnej školskej uniformy: biele šaty, biele gamaše, biele čipkované rukavičky, biely huňatý šál na plecica a biele topánky s prackou na vysokom podpätku. Premenu dokončila tým, že si dlhé hnedé vlasy zviazala bielou stuhou.

Pozrela sa na seba v zrkadle a z úst sa jej vydral dlhý vzdych vychádzajúci z hĺbky duše. Od Brystal, rovnako ako od všetkých ostatných mladých žien v kráľovstve, sa čakalo, že kedykoľvek vyjde z domu, bude pripomínať živú bábiku. A Brystal bábiky nenávidela. V podstate čokoľvek, čo navádzalo dievčatá, aby sa zaujímali o materstvo a manželstvo, v jej prípade okamžite skončilo na zozname vecí, ktoré neznášala. A vzhľadom na to, aké skostnatené názory na ženy panovali v Južnom kráľovstve, bol ten zoznam poriadne dlhý.

Brystal odjakživa vedela, že je predurčená na život mimo obmedzených hraníc svojho kráľovstva. Bola presvedčená, že dokáže viac, než len získať manžela a mať deti, že ju čakajú väčšie dobrodružstvá a zážitky než varenie a upratovanie a nájde skutočné šťastie, rovnaké ako postavy z jej kníh. Nedokázala by vysvetliť,

prečo si to myslí ani ako sa to má stať, ale cítila to celým srdcom. Lenže skôr než nastane deň, ktorý dokáže, že mala pravdu, nezostávalo jej nič iné, iba hrať úlohu, ktorú jej určila spoločnosť.

Medzitým si nachádzala rôzne nenápadné a vynaliezavé spôsoby, ako zvládať takýto život. Aby bola školská uniforma aspoň trochu znesiteľná, okuliare na čítanie si zavesila na zlatú retiazku a zastrčila si ich do výstrihu šiat. Bolo síce nepravdepodobné, že by sa v škole dostala k čítaniu čohokoľvek zmysluplného, keďže mladé ženy sa učili čítať iba základné kuchynské recepty a populárne cedule, ale samo vedomie, že je *pripravená* čítať, jej dávalo pocit, akoby potajomky nosila pri sebe zbraň. A vedomie vlastnej revolty, aj keď malej, jej dodávalo silu a energiu zvládať deň za dňom.

„Brystal! Myslela som DNEŠNÉ raňajky! Už nech si tu!“

„Už bežím!“ odvetila.

Rodina Evergrínovcov žila v priestrannom vidieckom sídle len pár kilometrov na východ od hlavného mesta. Brystalin otec bol v Južnom kráľovstve známym sudcom, takže rodina bola zámožnejšia a požívala väčšiu úctu než väčšina ostatných. Prostriedky na živobytie Evergrínovcov pochádzali od daňových poplatníkov, preto považovali za nevhodné dopriavať si nejaké „extravagantné výstrelky“. A keďže sudca Evergrín si nič necenil tak ako svoju dobrú povesť, „extravagantné výstrelky“ svojej rodine upieral kedykoľvek a kdekoľvek mohol.

Všetky veci, ktoré rodina vlastnila, od oblečenia po nábytok, boli z druhej ruky, od priateľov a susedov. Ani dva závesy nemali rovnaký vzor, tanieri a príbory pochádzali z rozličných súprav a každú stoličku vyrobil iný stolár. Dokonca aj tapety boli odstránené zo stien iných domov, a tak tvorili divokú zmes kadejakých vzorov. Sídlu bolo také veľké, že by sa tu uživilo dvadsať sluhov,

lenže sudca Evergrín bol presvedčený, že služobníctvo je „tá naj-márnotratnejšia márnosť“, preto Brystal s matkou museli všetku prácu v dome a na hospodárstve urobiť sami.

„Miešaj tú ovsenú kašu, ja zatiaľ pripravím vajička!“ prikázala pani Evergrínová, keď Brystal konečne prikvitla do kuchyne. „No tentoraz ju nenechaj príliš vyvrieť – tvoj otec ju má rád riedku!“

Brystal si na školskú uniformu uviazala zásteru a vzala si od matky varešku. Nestála pri sporáku ešte ani minútu, keď sa z vedľajšej izby ozval zdesený krik.

„Mami! Rýchlo pod' sem! Malér!“

„Čo sa deje, Barrie?“

„Na talári sa mi odtrhol gombík!“

„Pánabeka!“ potichu si ulávila pani Evergrínová. „Brystal, bež bratovi pomôcť s tým gombíkom. A ponáhľaj sa!“

Brystal schmatla šitie a utekala do obývačky. Prekvapilo ju, keď našla svojho sedemnásťročného brata sedieť na dlážke s kôpkou poznámkových kartičiek v ruke a kolísať sa dopredu a dozadu. Barrie Evergrín, chudý mladík so strapatými hnedými vlasmi, bol od svojho príchodu na svet vyhúkaný a nervózny... lenže dnes bol *mimoriadne* nervózny.

„Barrie?“ oslovila ho Brystal tichým hlasom. „Mama ma poslala prísť ten gombík. Môžeš to učenie na chvíľku prerušiť alebo mám prísť neskôr?“

„Nie, pokojne to urob hned,“ povedal Barrie. „Môžem sa učiť, kým budeš šiť...“

Vstal a podal sestre odtrhnutý gombík. Rovnako ako všetci študenti Právnickej univerzity vo Vozových Horách, aj on nosil sivý talár s hranatou čiernou čiapkou.

Brystal navliekla niť a začala prišívvať gombík na správne miesto pod golierom. Barrie si zatiaľ pozrel heslo na prvej kartičke a sústredený na tému sa pohrával s ostatnými gombíkmi na talári, až ho Brystal musela plesnúť po ruke, aby nenarobil ďalšie škody.

„Očistný zákon z roku tristoštyridsaťdva... očistný zákon z roku tristoštyridsaťdva...“ čítal si Barrie sám pre seba. „To bolo, keď kráľ Šampión VIII. obvinil trolskú komunitu z vulgárnosti a celý druh vykázal z Južného kráľovstva.“

Barrie obrátil kartičku, aby si prečítal správnu odpoveď a uistil sa, že sa nemýli. Bohužiaľ sa však mýlil, na čo zareagoval zúfalým, beznádejným zastonaním. Brystal si nemohla pomôcť – musela sa bratovmu sklamaniu usmiať. Pripadal jej ako šteniatko, ktoré naháňa vlastný chvost.

„To nie je smiešne, Brystal,“ nazlostil sa. „Ja tú skúšku neurobím!“

„No tak, Barrie, upokoj sa,“ zasmiala sa. „Samozrejme, že ju urobíš, právo predsa študuješ celý život.“

„O to väčšia hanba to bude! Ak tú skúšku dnes neurobím, nedokončím štúdium! Ak ho nedokončím, nebudem sa môcť stať príseďiacim! A ak sa nestanem príseďiacim, nebudem sudcom ako otec! A ak sa nestanem sudcom, nikdy zo mňa nebude najvyšší sudca!“

Barrie študoval právo, aby sa stal sudcom v súdnom systéme Južného kráľovstva, rovnako ako všetci mužskí členovia ich rodiny predchádzajúcich generácií. Od šiestich rokov navštevoval Právnickú univerzitu vo Vozových Horách a dnes o desiatej ho čakala náročná skúška, ktorá rozhodne o tom, či sa môže stať príseďiacim súdu. Ak Barrieho zaradia do súdneho systému, najbližších desať rokov strávi tým, že bude pri procesoch žalovať a obhajovať zločincov. A až potom, keď si ako príseďiaci odslúži dostatočný počet rokov, stane sa oficiálnym sudcom a bude smieť sám viesť procesy ako jeho otec. A ak sa jeho sudcovská kariéra bude kráľovi pozdávať, má šancu stať sa úplne prvým Evergrinom, ktorý by ako najvyšší sudca zasadal v Kráľovskej rade a pomáhal panovníkovi pri tvorbe zákonov. Stať sa najvyšším sudcom bolo Barrieho snom už od detstva, lenže ak dnes neurobí skúšku,

jeho cesta do Kráľovskej rady najvyšších sudcov sa skončí, skôr než sa začne. Preto posledných šesť mesiacov študoval zákony a históriu svojej krajiny každú voľnú minútu, len aby si zabezpečil úspech.

„Ako sa pozriem otcovi do očí, ak to dnes nezvládnem?“ vzdychol si. „Mal by som to rovno vzdať a ušetriť si hanbu!“

„Prestaň robiť paniku,“ napomenula ho Brystal. „Všetko vieš, len ti tečú nervy.“

„Nie som nervózný – je zo mňa priam troska! Robil som si tie kartičky celú noc a pomaly neprečítam vlastný rukopis! Nech bol ten očistný zákon z roku tristoštyridsaťdva o čomkoľvek, určite nebol o tom, čo som hovoril.“

„Bol si veľmi blízko,“ uistila ho Brystal. „Šampión VIII. vypovedal trolov z Južného kráľovstva v roku tristotridsaťdeväť protipazúrnym zákonom. Lenže jeho armáda si pomýlila trolov s elfmi a vyhnala z kráľovstva nesprávny druh. Tak to v roku tristoštyridsaťdva napravil očistným zákonom a z Južného kráľovstva vypovedal všetky hovoriace rasy okrem ľudí! Trolov, elfov, škriatkov a obrov vtedy nahnali dokopy a vypovedali do Pomedzia! Krátko nato sa tým inšpirovali aj ostatné kráľovstvá, čo viedlo v roku tristoštyridsaťpäť k takzvanej Veľkej očiste. Nie je to hrôza? Pritom k tomuto najhoršiemu násiliu v dejinách nemuselo vôbec dôjsť, keby sa Šampión VIII. elfom jednoducho ospravedlnil.“

Brystal videla, že brat jej je svojím spôsobom vďačný za radu, no zároveň sa cíti trápne.

„Aha...“ povedal. „Vďaka, Brystal.“

„Nemáš za čo,“ odvetila. „A tiež je to veľká škoda. Predstav si, aké vzrušujúce by bolo stretnúť niektorú z tých bytostí osobne!“

Barrie sa strhol, pretože mu niečo došlo. „Moment, odkiaľ to všetko vieš?“

Brystal sa obzrela, aby sa uistila, že sú naozaj sami. „Bolo to v jednej z tých učebníc histórie, čo si mi dal,“ zašepkala. „Fasci-

